

Andrzej Siemiński

Kronika adwokatury : konferencje, spotkania, wizyty

Palestra 40/11-12(467-468), 228-232

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

■ Konferencje, spotkania, wizyty

Uchwały Federacji Europejskich Izb Adwokackich – Malaga, 3 maja 1996 r.

Federacja Europejskich Izb Adwokackich – na swoim zebraniu w Maladze 3 maja 1996 r. mając na uwadze **Konwencję Narodów Zjednoczonych z 20 grudnia 1988 r., dotyczącą kontroli obrotu środkami odurzającymi i psychotropowymi**, mając na uwadze **Konwencję Rady Europy z 8 listopada 1990 r. dotyczącą prania brudnych pieniędzy, wykrywania, zajęcia i konfiskaty produktów zbrodni**, mając na uwadze **uchwałę podjętą na swoim Kongresie w Neapolu 30 kwietnia 1994 r. odnośnie tajemnicy zawodowej** przyjęła następującą uchwałę:

1. Federacja ponownie oświadcza,

że tajemnica zawodowa – będąca prawem i obowiązkiem ustanowionym dla adwokata – jest niezbędnym warunkiem dobrego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości i harmonii społecznej,

że ta tajemnica jest związana z wykonywaniem przez adwokata jego działalności doradczej, zastępstwa i obrony – określonych w jego statucie zawodowym.

2. Federacja jest świadoma,

że zasady nierozłącznie związane z wykonywaniem zawodu adwokata, a w szczególności te, które chronią tajemnicę zawodową – są poddane rosnącemu zagrożeniu, a niekiedy w ogóle są kwestionowane, z uwagi na potrzebę zwalczania zorganizowanej przestępczości w skali krajowej i międzynarodowej i z uwagi na akcje ustawodawcze, podjęte w szczególności dla położenia kresu prania brudnych pieniędzy.

3. Federacja – mając na uwadze tę potrzebę i w trosce o zachowanie dla tajemnicy zawodowej jej prawnego znaczenia – przypomina,

że tajemnica zawodowa adwokata związana z wykonywaniem jego działalności – nie dopuszcza do ochrony jakiegokolwiek nielegalnej działalności z jego strony, i że z tego względu adwokat winien nieustannie mieć na uwadze legalność swych poczynań – dla których nastąpiło zlecenie mu sprawy,

że z tego względu, adwokat – gdy tylko stwierdził, że jego rady czy zastępstwo mogą pomagać w realizacji działalności bezprawnej ze strony jednego z jego klientów – osoby fizycznej lub prawnej – a która to działalność prowadziłaby do operacji prania brudnych pieniędzy – winien natychmiast zaprzestać wszelkiego pośredniego czy bezpośredniego udziału w tej swojej działalności i poinformować o tym swego klienta,

że winien w ten sam sposób zaprzestać podejmowania jakiegokolwiek wynagrodzenia za operacje, których charakter bezprawny mu się objawił.

4. Federacja ponownie jednakże oświadcza,

że relacje jakie adwokat miał sposobność mieć z klientem przed tą datą pozostają pod ochroną tajemnicy zawodowej – w sposób jaki został określony w uchwale Federacji przyjętej na jej Kongresie w Neapolu 30 kwietnia 1994 r. przypominając, że tajemnica zawodowa jest bezwzględny obowiązkiem dla adwokata, obowiązkiem przeciwstawienia się wszystkim i że nikt, nawet jego klient nie powinien móc go zmusić do ujawnienia faktów chroniących przez tę tajemnicę.

5. Federacja wzywa

Rady i Kolegia adwokackie, będące jej członkami – aby w zamiarze udzielenia pomocy adwokatom do odróżnienia charakteru legalnego czy nielegalnego operacji, dla których ich uczestnictwo zostało im zapewnione – przyjąć – i stosować jeśli już istnieją – ściśle reguły efektywnej kontroli dotyczącej dyspozycji funduszami i płacenia gotówką za pośrednictwem adwokatów.

6. Federacja ponownie oświadcza zresztą,

że w żadnym wypadku nie może być traktowane, jako nielegalne – przyjęcie przez adwokata honorariów otrzymanych w ramach obrony sądowej, bez względu na to jakiego naruszenia prawa dopuścił się jego klient, jeśli te honoraria stanowią wynagrodzenie należne z tytułu tej obrony, i że otrzymał je od osoby, która była legitymowana do ich przekazania.

7. Federacja przypomina, że,

w tych granicach i w tych warunkach, tajemnica zawodowa chroni także otrzymanie honorariów przez adwokata, albowiem każde odmienne rozwiązanie mogłoby stanowić przeszkodę w wykonywaniu zawodu w sposób wolny i skutecznie realizujący prawa do obrony.

Federacja Europejskich Izb Adwokackich na swym posiedzeniu w Maladze 3 maja 1996 r. – **mając na uwadze propozycję swej Komisji ds. Szkolenia Zawodowego adwokatów** – poleca swoim izbom członkowskim podjęcie stosownych kroków pozwalających na:

1. ujednoczenie warunków dostępu do zawodu adwokata – po co najmniej czterech latach studiów obejmujących magisterium prawa dla krajów, w którym jest ono potrzebne – albo po równoznacznym wykształceniu,

2. generalizację szkół kształcenia zawodowego – kontrolowanych zawodowo – ze stażem trwającym przez okres równy czasowi spędzonemu w szkole kształcącej i przynajmniej przez rok następny,

3. harmonizację w każdym kraju organizacji i kontroli stażu w oparciu o regulamin określający naturę i treść stażu,

4. powołanie organu kontrolującego zakończenie stażu a polegającym na uzyskaniu zdatości zawodowej i doświadczenia zawodowego – a nie tylko na sprawdzeniu wiedzy teoretycznej typu uniwersyteckiego,

5. organizację staży zagranicznych pod egidą Federacji i to łącznie z udzielaniem przez kompetentne organizacje krajowe informacji dotyczących stażu i międzynarodowego programu tego stażu.

Projekt uchwały

dotyczący multidyscyplinarności

opracowanej przez Dziekana paryskiego Farthouat,

która będzie przedmiotem dyskusji na najbliższym posiedzeniu Federacji Europejskich Izb Adwokackich

1. Aby zadośćuczynić wymogom jednoznaczności i odpowiedzialności, które znamionują zawód adwokata – brzmienie nazwy kancelarii adwokackiej – nawet w przypadku gdy fantazyjne brzmienie jest dozwolone – winno ułatwiać poznanie adwokatów, którzy tworzą kancelarię a także ułatwiać identyfikację adwokata, do którego zwraca się klient.

2. Odstępowanie udziałów osobie trzeciej w kapitale spółek adwokackich – jeśli ta forma wykonywania zawodu jest dopuszczalna – nie wydaje się być ani potrzebne ani pożądane.

3. Wykonywanie we wspólnym miejscu zawodu adwokata wraz z przedstawicielami innych zawodów – jeśli jest dozwolone – winno być zabezpieczone w taki sposób, aby uniknąć jakiegokolwiek pomyłki i zapewnić przestrzeganie zasad deontologicznych, fundamentalnych dla zawodu adwokata, a w szczególności zapewnić przestrzeganie tajemnicy zawodowej, jak i reguł dotyczących kolizji interesów.

4. Zgodnie z przebiegiem obrad CCBE w dniu 26 listopada 1993 r. – stowarzyszenia adwokatów i nieadwokatów – nie powinny być dozwolone z zastrzeżeniem ustawodawstw dopuszczających łączenie zawodu adwokackiego i notariusza.

Przez stowarzyszenie multidyscyplinarne rozumie się wykonywanie różnych zawodów w łonie tej samej struktury i o odmiennych interesach tak pośrednich, jak i bezpośrednich.

Natomiast wszelkie inne formy współpracy powinny być nie tylko dopuszczalne ale i popierane.

5. Federacja postanawia udzielić swego poparcia dla Izb Adwokackich w Danii i w Rotterdamie w konflikcie, w który popadli z niektórymi międzynarodowymi kancelariami księgowych i kontrolerów spółek (audit) i rozważyć możliwości podjęcia interwencji w po-

stępowaniu zawisłym przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnoty Europejskiej.

SPRAWOZDANIE

**z udziału w zorganizowanej przez International Bar Association
w Moskwie w dniach 3–6 lipca 1996 r.**

6-tej Regionalnej Wschodnio-Europejskiej Konferencji

na temat:

**„Prawo rosyjskie w okresie przejściowym
z międzynarodowej perspektywy”**

W dniach od 3 do 6 lipca 1996 r. odbyła się w Moskwie Konferencja zorganizowana przez IBA na temat działania prawa handlowego, obrotu papierami wartościowymi, prawa bankowego oraz postępowania przed sądami powszechnymi i sądami arbitrażowymi działającymi na terenie Europy z uwzględnieniem specyfiki krajów Europy Wschodniej i występującej współzależności z krajami Wspólnoty Europejskiej.

W konferencji uczestniczyło 249 adwokatów reprezentujących 29 krajów. Prócz reprezentantów krajów europejskich uczestniczyli przedstawiciele Australii i USA. Na podkreślenie zasługuje udział przedstawicieli wszystkich państw dawnego RWPG tzn. Czech, Słowacji, Bułgarii, Rumunii, Węgier a także Słowenii i Albanii oraz Estonii, Litwy i Ukrainy.

Adwokatura polska była reprezentowana przez adwokatów z kancelarii adwokackich i prawniczych, a także aplikantów adwokackich i piszącego te sprawozdanie reprezentanta Naczelnej Rady Adwokackiej. Zaproszony przez organizatorów uczestniczył przedstawiciel Komisji Papierów Wartościowych pan Jacek Jonak, który wygłosił referat w panelu dotyczącym obrotu papierami wartościowymi.

Również czynnie uczestniczyli – wygłaszając referaty: adwokat Tomasz Wardyński przedstawiający organizację polskiego sądownictwa cywilnego i arbitrażowego wynikającego z ratyfikowanych konwencji międzynarodowych i adwokat Andrzej Siemiątkowski prezentując wykonalność orzeczeń sądowych i arbitrażowych.

Oficjalnego otwarcia konferencji dokonał Prezydent Rosyjskiej Federacji Adwokackiej Władimir Tumanow, a następnie referat wprowadzający wygłosił Prezydent IBA profesor J. Ross Harper (Szkocja).

Obrady toczyły się w trzech grupach tematycznych z tym, że przewodnim hasłem było „Wall Street meets Red Square” co obejmowało: prawo bankowe, papiery wartościowe i obrót nimi, formy rejestracji i dochodzenie roszczeń zawartych umów międzynarodowych.

W tym miejscu należy podkreślić, że większość uczestników była reprezentantami dużych firm prawniczych obsługujących głównie firmy bądź grupy przemysłowe, banki, a mniej interesy osób fizycznych.

Reprezentanci krajowych organizacji adwokackich uczestniczyli w tej części konferencji, której tematem było hasło: «Profesja Prawnicza – tradycja czy zmiany. Obcy prawnicy – partnerzy czy konkurenci? Wyzwanie dla prawników: jakość i niezależność». Referaty wprowadzające wygłosili: Prezydent IBA prof. J. Ross Harper i adw. Heinz H. Lober z Wiednia, a uzupełniające przedstawiciele Austrii, Anglii, Czech, Rosji i Węgier.

Wszystkie wypowiedzi zawierały przedstawienie celów i form organizacyjnych poszczególnych krajowych organizacji adwokackich w świetle zachodzących zmian, do których należą: sprowadzanie przez klientów obcych prawników, obsługa międzynarodowych organizacji finansowych i handlowych, oraz instytucji rządowych. Współpraca z innymi profesjami zawodowymi, a zwłaszcza z ekonomistami w celu zabezpieczenia interesu publicznego, ale ze szczególnym uwzględnieniem interesu konkretnego mocodawcy.

Szczegółnej trosce winna podlegać profesja prawnicza jako forma reprezentowania interesu konkretnego klienta i uzyskanie u niego pełnego zaufania.

Aktentowano zmiany zachodzące nie tylko w krajach Europy Środkowej i Wschodniej, ale i Zachodniej, które zmuszają do skupienia szczególnej uwagi na jakości usług prawnych. Zwracano uwagę na doprowadzenie profesjonalnych standardów do odpowiedniego poziomu, co wiąże się z różnymi okresami aplikacji i formy szkolenia, a następnie podnoszeniem kwalifikacji w ślad za zmieniającymi się uregulowaniami prawnymi.

Mocno akcentowano wskazaną w tytule „jakość i niezależność” prawników od stawianych im przez mocodawców wymogów. Niezależność nie powinna ulegać presji ekonomicznej wywieranej na prawnikach, a być w pełni respektowana przy wysokiej jakości świadczonych usług. Równocześnie należy podkreślić, że temat ten był omawiany na zorganizowanej w Warszawie w dniach 31 maja –1 czerwca 1996 r. przez Europejskie Stowarzyszenie Adwokatów i NRA konferencji, i znalazł odbicie w referacie Prezesa NRA adw. Czesława Jaworskiego (zob. „Palestra” 1996, z. 7–8).

Andrzej Siemiński